

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ENGÛNIA DEL CATALÀ

—Ja que no trobem la solució a casa, que'ns ajudin els de fora!

La ciutat malalta

Un diari barceloní acostuma a encapçalat la ressenya dels atemptats socials inacabables amb aquestes paraules: «Segueix la tragèdia». Sí, la tragèdia de Barcelona segueix. I no hi ha cap senyal que indiqui la seva pròxima fi, ni tan sols la seva atenuació. La gran ciutat està malalta, i la malura ha arribat a les seves entranyes. Barcelona està malalta del cor i del cap. Un vent de bogeria i de dolenteria passa, violentíssim, pels nostres carrers.

La característica d'aquesta malaltia és la seva continuïtat. Totes les grans poblacions passen trontolls, tenen dies tràgics i fins devegades setmanes tràgiques. Però entremig d'aquestes crisis hi ha llargs períodes de repòs i de salut, durant els quals es refan les forces perdudes. A Barcelona, ja fa temps que el repòs i la salut no són coneguts. És una crisi que no para. És una febre que no baixa. Qualsevol diria que unes mans enemigues s'han posat al coll de la ciutat, i apretant-lo com unes estenalles no la deixen respirar.

Ningú sap què fer. Ningú sap què esperar. Haurem de resignar-nos a l'enfonsament de Barcelona? Haurem d'arribar passivament a la despoblació? Sembla que els barcelonins hagin deixat al cel la solució del problema tràgic. Sembla que només confiïn en un miracle. Però potser el remei estaria al nostre abast, si tinguéssim prou voluntat i prou coratge. Barcelona no trobarà metges pel seu mal. Barcelona ha d'ésser el metge d'ella mateixa. No la salvarà ningú. Ha de salvar-se ella. Una hora d'amor humà podria deturar la feina destructora de molts anys d'odis antihumans.

Arma de dos talls

Han canviat els termes en l'elecció de governador de Barcelona. Abans, se volia que posseïssin una jerarquia pública, que's va fixar seria la d'ex ministre. Avui, ni ex ministre ni ex director general. Per a governar Barcelona, en les actuals anyades turbulentes i enguinoses, qualsevol és bo. Un advocat ex repòrter, o un magistrat. Aquesta categoria de magistrat té un emfatisme exclusivament sonor. És magistrat, el nou governador, de carrera, havent aconseguit la seva magistratura per antiguitat d'escalafó. Naturalment que pot ésser un home de intel·ligència i d'energia, però, encara que ho sigui, se l'envia a fer l'aprenentatge de la governació, a una ciutat trasbalsada per totes les renúncies socials i tots els apassionaments polítics.

—Es que ningú vol ésser governador de Barcelona, i el govern accepta a un home de bona voluntat—es diu.

Llavors, els que no acaben d'acceptar el fracàs del règim centralista afegeixen:

—Jo, si fos govern, faria governador de Barcelona a qualsevol regionalista notori, an En Pere Rahola, o an En Ventosa.

Però an aquests homes els hi mancava tota l'articulació del govern propi, perquè un governador és la representació del poder central, i tindria sempre el lligam de la subordinació política, o bé hauria de governar a precari, amb tota l'atenuada acció de que pot ésser rellevat immediatament i sap és vigilat per a que no's desmandi.

Així arribem a la conclusió de que l'oposició constant a l'autonomia de Catalunya, ha esdevingut per al poder central una arma de dos talls. L'autonomia limitaria a Catalunya els seus problemes socials amb totes les seves dramàtiques derivacions. Aquí naixerien i an aquí moririen, sense que els governs fossin atormentats per la conducció de les nostres terribles qüestions. Serien les nos-

tres autoritats les que dirigirien els plets, i serien les nostres lleis socials les que les enquadrarien. En quant als aspectes terroristes, la nostra policia fora, sens dubte, més eficaç, que una policia vinguda de fora, i que no té junt amb el sentiment del deure, l'amor a la ciutat nadiua, o a la ciutat capital de la seva terra.

Fins per egoisme hauria de resoldre el poder central el problema nacionalista, a favor de Catalunya. A Alemanya, cada estat té les seves característiques socials, que si preocupen al Reich, no és amb la màxima obsessió que Catalunya a Madrid. Baviera pot tenir un govern reaccionari, i Saxònia un govern obrer. Si arriben moments perillosos els Estats els resolen, i el govern de Baviera no s'ha de girar, enguinos, cap al Ruhr.

Si Catalunya tingués un règim propi, ara a Madrid podrien dir: «Allà ellos.» Se negaren a tota concessió, i la vida dels governs està lligada fins a les veletats passionals de Barcelona. Un governador de Barcelona, pot produir una crisi. Un motí, i no obrer precisament, a Barcelona, pot iniciar tot un període històric. Però ells no ho han vist, ni ho veuen. Ells continuen creient, com en temps d'En Romero Robledo, que's pot declarar inexistent la qüestió catalana.

PARADOX

Es necessita un governador

Suposem que quan aquestes ratlles arribin als nostres lectors, la província de Barcelona tindrà ja un governador en propietat. Però l'espectacle que acaba de donar-se a Madrid amb motiu d'haver-se d'omplir la vacant del governador Barber, ha posat en evidència un dels aspectes més crus de la llaga del règim. Després d'un governador, En Raventós, que ha durat pocs mesos, ha vingut un altre governador, En Barber, que ha durat poques setmanes. I ara han passat una pila de dies entre dubtes, alarmes i interinitats.

Seguint per aquest camí, aviat serà més difícil de trobar un governador per Barcelona que una agulla en un paller. Com canvien els temps! Anys enrera, el Govern civil de Barcelona era una de les

prebendes més buscades pels polítics de Madrid. En certa manera, el nostre Govern civil, tenia categoria de Ministeri en l'escalafó de la política madrilenya. Es fama que els cavallers que passaven una temporada pel casalot del Passeig de la Duana, s'engreixaven considerablement, sigui pel clima, sigui pel bon resultat de determinades injeccions més o menys terapèutiques. Doncs avui en dia, aquell lloc mateix que era considerat com una ganga, ara és mirat com un perill o com un parany.

Potser veurem, si les coses continuen d'aquesta manera, l'aparició d'anuncis en els periòdics, on es demani un governador gran i gros, valent i ben plantat per a la província de Barcelona. També és possible que s'ofereixin especials aventatges als que vulguin acceptar el lloc. Tots els emoluments coneguts o desconeguts que el càrrec proporciona, totes les exhibicions de vanitat i de lluïment que ofereix, no arriben a contrapesar els mals de caps, els trontolls i les amenaces.

Quan a un polític o a un magistrat dels que corren per Madrid els proposen de fer-los governadors de Barcelona, els interessats senten una mena de tremolor i els agafa singlot. Oferir aquest càrrec ve a ésser com oferir una bomba explosiva en un plat.

Potser convindria, des del punt de vista català, que els càrrecs de les autoritats del Poder central a Catalunya s'anessin convertint en llocs indesitjables. No seria això un argument en pro de la nostra llibertat? Si a Madrid no trobessin qui volgués «encarregar-se» de les províncies catalanes, no podrien oposar-se a que els catalans, per si mateixos, omplíssim les funcions que ara, amb detriment greu del nostre dret, agabella l'Estat espanyol. Ve't aquí un camí nou per a l'autonomia...

FULMEN

Irreverència

L'ofensa més gran que pot fer-se a un home d'idees reconsegudes moribunde, a un ciutadà d'aquells que viuen no creient més que amb el que es pot palpar, és aprofitar-se de l'agonia per a burlar-se de les seves descrencies portant-li al davant un ensotanat. Hi ha qui no creu, però vol que els seus fills i la seva dona creguin amb quelcom mentre sigui inofensiu; però generalment, i confiat amb la tolerància dintre la llar, suplica, recorda i exigeix que a l'hora de la mort no facin escarni de les seves idees.

Però si els seus no són partidaris de les seves creències, arriba el moment agònic i per a no fer un ridícul o per a no combregar amb la seva manera de pensar, sobten al moment amb la presència tenebrosa del capellà que com les olives és el pregoner de la mort.

Es una vil impietat, és una daga clavada al pit del que se'n va, és l'intensificador de la renera, és una guillotina que acaba de tallar una vida sense creències i que s'envola al no res deixant un rastre de sang, de sang calenta que va a raure en damunt del pellingot de carn que porten molts humans en lloc de cor.

La tragèdia de Les Hurdes

D'aquella trompetejada excursió a través de les selves verges d'Extremadura que feia recordar els reis llegendaris recorrent els més escabrosos recons del seu país, ja només en queda el record llunyà, igual que les rondalles contades per l'àvia a la vora del foc. Passà la caravana curiosa per entre caus i roquissars que no eren i són res més que coves habitades per gent, per animals i per la misèria. Una almoïna ací, una altra allà, i una fotografia a cada gest magnànim i a cada parada reconfortadora.

Aquests infants monstruosos de Les Hurdes fan pietat al pensar que viuen sense protecció de ningú

Tan alt, tan noble, fou la pesada excursió, que fins una americana llunyana, una romàntica del país del dòlar, admirada de la gesta designà una quantitat respectable i anyal per a ajudar a socórrer tanta misèria, tant oprobí, tanta gent abandonada.

Crec amb el bon cor del que trescava per aquells monts salvatges a davant de

Els fills de la civilització espanyola

la comitiva. Si allargava la mà era per a donar encara que només fos un copet a l'espatlla que veia neta. Recordo les dues pessetes que donà an aquell cec de Les Planes, i això, veritablement, és digne de llur esplendidesa.

Però passà la caravana règia, i els que viuen morint a Les Hurdes passaren de nou a l'oblid. I com que les setmanes s'esllavaven depressa, i no hi ha ajuda ni Déu que arribi fins aquelles clotades, ha passat la cosa més natural del món.

A Plassència, i en el mateix lloc on s'hi celebrava la sarcàstica *fiesta nacional*, ha passat un cas tan esgarriador que ho és abastament prou per a posar la carn de gallina (si ja no li tinguéssim sempre) als culpables de tanta ignominia.

Com un allau, la gent afamada ha baixat de les altes muntanyes; han entrat a la plaça, i com feres, com remat de llops enfollits, s'han abraonat damunt dels cavalls esventats per a aplacar la fam.

Noble Rei i Senyor:

Amb tots respectes i honors us dic, a Vos que no sou el que us fan ésser, a Vos que teniu la suficient clarividència per a comprendre les reals necessitats de tota persona, penseu, imagineu-vos tan sols, el quadro que s'ha representat de cara al sol i davant del món; un quadro inquietador i que tenia per marc un contingent de poble que creu amb Vos. Jo només m'imagino el rostre d'un afamat, amb un tros de carn sangnosa a les mans i amb tota la barba roja. Compareu aquest espectacle amb aquells de l'antiga Roma en els que el poble llençava trosos de carn podrida als esclaus de l'arena. Compareu aquest espectacle amb els no llunyans de la tràgica Rússia, i digueu-me, Noble Senyor, si les mil pessetes que vareu entregar per una flor al mig de La Castellana, entre gent satis-

feta, no haurien sigut més ben esmerçades enviant un carregament de pa a tanta gent condemnada a misèria eterna i que també és vostra perquè també és espanyola.

Gabriel i Galán en una de les seves poesies, predèia això que acaba de passar, però nosaltres que creiem amb Vos i no amb les promeses, no podem arribar a concebir tanta indiferència, i mai, després del vostre gest heròic, esperàvem una punyalada tan punyenta al pit de la Vostra terra, que també és meua i que també és dels que s'hi aguanten sofrint.

ELS DOS TRANQUILS

Segueix la vaga del Metro i també la dels transports, i la tasca pistolera amb sos ferits i sos morts. Segueix la vaga forçosa que avança com el carril; els obrers que no treballen passen de setanta mil. Segueixen clavant-se pinyes els Sindicats sense frè i els atracos a mà armada sovintegen con qui rē. Ens volen deixà a les fosques d'electricitat i gas, En Romanones i l'Alba s'en riuen per sota el nas.

Els atacs a Catalunya sovintegen que fa por; la gran premsa madrilenya ha perdut l'aturador. Els nostres parlamentaris al Congrés com al Senat els bufen sempre que parlen de la nacionalitat catalana, i els empipen perquè s'en vagin d'allí; car saben que si fracassen seran mal rebuts aci. La escisió catalanista no podrà adobarse pas, En Romanones i l'Alba s'en riuen per sota el nas.

Mentre hi ha bullit a Espanya ningú pensa amb el Marroc

ni amb els milions que ens costa de la guerra el tripijoc. Van caient el fills de mare i els quefes i els oficials: cada dia tenim glòries, però glòries funerals. I va seguint la campanya que arruina a la nació sense que el poble irat, cridi: —Vaja, prou d'aquest colò!— El Banc del Rif i les mines donen un negoci gras. En Romanones i l'Alba s'en riuen per sota el nas.

Segueix En Garcia Prieto fent de pallaso estantís quan diu quelcom, espifia i no es surt del compromís. L'altra tarda s'en anava tot el Govern de clatell a no ser pels socialistes que li salvaren la pell. Està clar, l'estranya ajuda espererà, i amb raó, a la gent conservadora i als quins tallen el cupó, pensant que potsè es prepara la gran revolta. Que és cas! En Romanones i l'Alba s'en riuen per sota el nas.

Però, encara que el nostre poble sia un poble de conills, es veu que enllà la frontera s'hi congrien greus perills. La qüestió barcelonina ja comença a preocupar; la premsa estrangera en parla de faisó que fa pensar. Ara té de discutir-se si ens donen Tànger o no i el que ens daran, segons sembla, serà algun cop de bastó. Hi haurà rebombori a Espanya si sofrim aquest fracàs? En Romanones i l'Alba s'en riuen per sota el nas.

FLOK

Si ets dolent, si pesen sobre la teua consciència moltes maldats, no t'estiguis de sortir de casa a qualsevol hora. La BONDAT dels altres guarda les teves espatilles

La cria d'escorçons

La plana d'Ancosa és un terreny situat molt aprop de La Llacuna. Està empedrat d'uns matacons plens d'ulls com uns formatges de Gruyère, fistonejats d'una herbeta curta i aspra. No es veu rastre d'aigua en tota aquella plana trista, erma, sense un brot de verd que pugi més d'un pam de terra.

Durant l'agost aquelles pedres caldejades pel sol treuen espurnes. Si al caure la tarda un cop de núvol rega la plana, pren tot aquell roquis un aspecte esgarriat. Dels forats d'aquells formatges i de totes les esclertes surten a milers els escorçons, amb un bellugueig sinistre que dona a la plana una vida esfereïdora. Pobre del caçador mal calçat que travessi aquell tros de terra digne del Infern del Dant!

Ara la plana d'Ancosa ja té parella. A la ciutat de Barcelona hi ha també una invasió d'escorçons. Totes les classes socials i tots els partits polítics s'han dedicat estúpidament a la tasca de criar-ne i avui ja no hi ha manera d'exterminar aquestes bestioles verinoses i repugnants.

L'antic caciquisme va crear els pinxos per a utilitzar-los en períodes electorals. Eren uns escorçons poc verinosos. L'Aragonès els havia tingut a tots estemordits.

Els carlins conservaren el requeté, lo més repugnant de la darrera guerra carlina; la quitxalla enverinada. Els radicals inventaren els joves barbres, posant una browning a les mans de la jovenalla sense enteniment. Aquesta cria d'escorçons era nociva, però encara tenia l'atenuant de que mossegaven en nom d'un ideal.

El sindicalisme acollí com una tàctica l'acció directa i varen néixer els pistolers. La gent d'ordre s'empara en el somentent multiplicant les pistoles. Blancs i rojos dedicaren l'energia i els diners a la cria d'escorçons i per a no ésser menys fins l'autoritat va tenir els seus nius, fent-se tots la competència en criar-los més verinosos.

I ha succeït lo inevitable. Els escorçons no tenen ideals i mosseguen a qui se'ls posa a tret. La pistola que disparà contra En Graupera, va matar an En

Layret. La boca que mossegà an En Seguí és la mateixa que fiblà a l'Albiñana. Els escorçons, criats imbecilment per tothom i consentits per l'odi dels governs a Catalunya, ara s'han plantat per ells i treballen pel seu compte. Ja no serveixen a cap classe social, ni a cap tàctica, ni a cap ordre. Maten per la paga. Mosseguen a sòu. Quan no tenen feina d'encàrrec, assalten trens, atraquen cobradors, rebenten despaxos.

I avui, que ja no s'hi és a temps, tothom clama contra el terrorisme, i els que més hipòcritament criden són els que s'han dedicat fins ara a l'estúpida tasca de la cria d'escorçons.

Hem volgut el mal? Aguantem-lo i qui vulgui estar menys exposat a les picades que se'n vagi a la Plana d'Ancosa.

JEPH DE JESPU

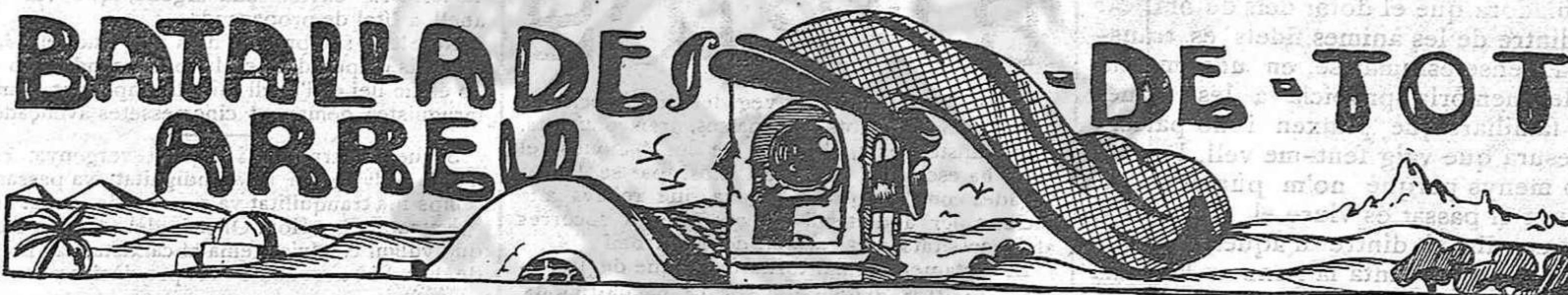
Si ets bo i no has fet cap mal a ningú, no surtis mai de casa, car la MALDAT t'espera a la cantonada

Fogueres

Trobo molt enraonada aquesta costum de, per a celebrar el solstici d'estiu, omplir els carrers de fogueres, tirar coets, corre-cames, petards, trons, rodes —rodes, que malgrat l'escàndol, són més benignes que les rodes electorals, de mala memòria,—piules i tota altra mena de pirotècnia.

Però ens resulta que la gent que's dedica an aquesta mena de celebració no ho fa amb prou profit això de la crema. Crema per cremar, perquè sí, perquè així li han ensenyat, perquè cada any ho fan, perquè és Sant Joan,—i, a la cuenya, Sant Joan tenia fret—perquè la coca i l'aiguardent sense foc no es digereixen bé.

Però ens sembla que per contes de cremar trastos vells, els trastos vells que han ajudat a passar la vida, que l'han fet més o menys amable, més o menys acompanyada, cadires, taules, llits, ma-

AIXÍ HA D'ÉSSER!

Nosaltres mai anem a l'església. No hi anem ni per compromís, car quan aquest és inexcusable l'esquívem fins quedant malament.

Si nosaltres no anem a l'església, no és pas pel nostre esperit doctrinari. Si alguna vegada hi havem entrat, o si alguna vegada hi entressim, ho fariem amb un esperit del tot lliure.

Aquesta nostra dèria de no entrar en cap església prové de considerar-les un lloc altament higiènic. Enamorats del sol, de la llum, no ens podem avindre amb aquella foscor i humitat malsana.

I no es digui pas que és lloc de recolliment. A ple camp, dessota una arbrèda, sentint el cant

La moderna església de Ranicy

dels ocells i el córrer d'un xeregall, si que fa bo de recollir-se amb els nostres pensaments més íntims.

A Ranicy han aixecat una església commemorativa de la batalla del Marne. És una església de ciment armat. Grans finestralis deixen que la llum penetri de ple-ple. És una església en la qual, a la vegada que hom contempla la imatge de Déu tallada en fusta, pot contemplar la de Déu fet foc.

Quina diferència de les nostres esglésies! Les nostres són una mena de cau infecte on s'hi va a amagar la hipocresia, la manca de vergonya i, quantes vegades, l'amor il·lícit.

Més hauria valgut altra cosa per a commemorar la grandiosa batalla, però ja que no és així, quan menys s'ha aixecat un veritable temple de Déu, car els temples de Déu han d'ésser palaus de la llum.

EL TERRORISME A CATALUNYA

Es aquesta una batalla més forta que cap. És el ressó de la nostra tragèdia a terres llunyanes. Un diari socialista de Ginebra, *Le Travail*, a primera plana, amb el títol que encapsalem aquesta batalla explica, amb una claretat esgarriosa per qui no ha viscut els nostres tràgics moments, els crims que en nom de l'ordre i de la justícia es cometien a Barcelona.

Fins ara no sabem de cap diari casolà que hagi reproduït tan interessantíssima informació. Nosaltres tampoc ho fem. Nosaltres, com els nostres col·legues, estem sota el jou de quins amb tant d'encert apliquen aci la justícia i la llei.

No hi fa res. Tots els sabem els crims i les baixeses que s'han comès. Donem-nos per satisfets que els nostres crims de dolor hagin traspuat al defora. Així sabrà tothom qui són els homes que volen imposar al Marroc la seva civilització.

A QUI EN SAP MÉS

Aquest joc del qui en sap més és un d'aquells jocs que donen mals resultats. Anglaterra i França

fa temps que s'hi entretenen. Potser que quan un hi deixi el cap a l'altre se li escapin els dits.

La política franco-britànica suggereix tot seguit la imatge del *ladino* Sancho Panza i la del *valeroso* Don Quijote. Anglaterra fa de Sancho; vol anar a peu per no caure de cavall. França és el Quixot, empenyada a anar a cavall encara que al Rocinante se li dobleguin les cames.

Si Anglaterra estigués segura que dins del mo-

Sancho Panza.—Si no hi ha farina cremarem el molí.

(De Le Rire)

lino hi ha farina, prou varia tots els possibles per a que França descavalqués. Però no n'està segura, i si ho està, és de lo contrari. Es per això

que fa passar al davant al *confiado* Quixot, que en la seva follia creu que si no hi ha farina ha de destruir el molí, sense veure que les flames del veí poden calar foc a casa seva.

LLEIS!

Mai havem cregut amb la llei. Si la obeim, que la obeim lo menys possible, és per força. I per això no hi creiem, perquè tota llei s'aplica per mitjà de la força.

No hi ha un plaer que iguali al de trobar-se

Retorn d'un presoner grec capturat a l'Assia Menor

malgrat sigui per breus instants, al marge de la llei. Un hom respira més a gust, perquè aleshores està en l'únic camí per a poguer ésser una miqueta lliure.

Les primeres lleis, n'estem segurs, les degueren fer homes d'esperit mesquí i ambiciosos. Després la gent s'hi ha acostumat i fins han fet lleis les bones persones.

De molt bona fe havien d'ésser els que inventaren la cèlebre utopia de les lleis de guerra. Llei de guerra! Volen més incongruència?

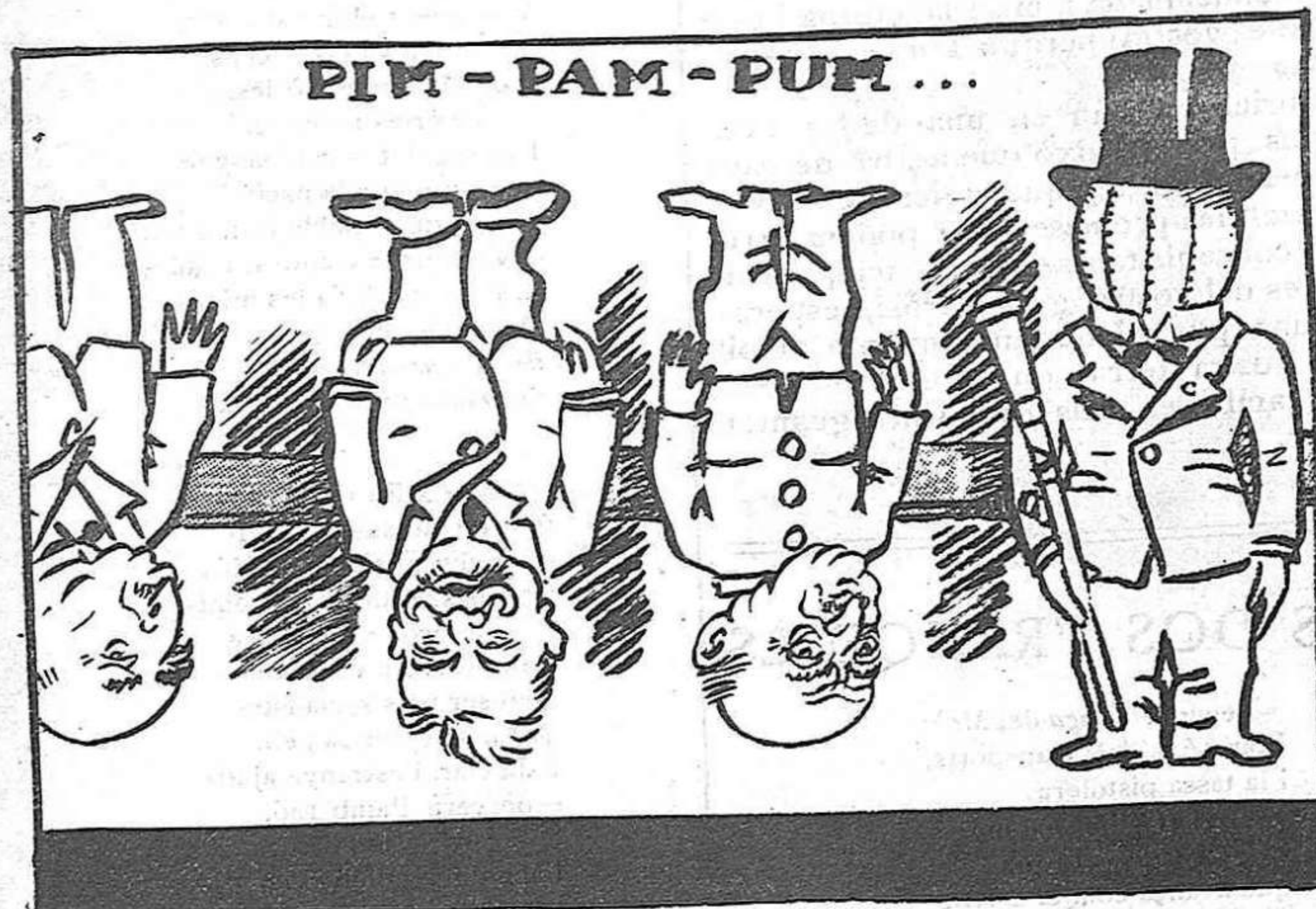
Mireu a un presoner grec capturat pels turcs a l'Assia Menor. Ha retornat a casa seva. No és l'home que era abans, és una bèstia. El tractament rebut no l'ha pogut convertir en altra cosa.

I com aquest, tot i de tot-arreu. Les lleis no ho deuen dir, però els homes ho fan

LA SETMANA IL·LUSTRADA

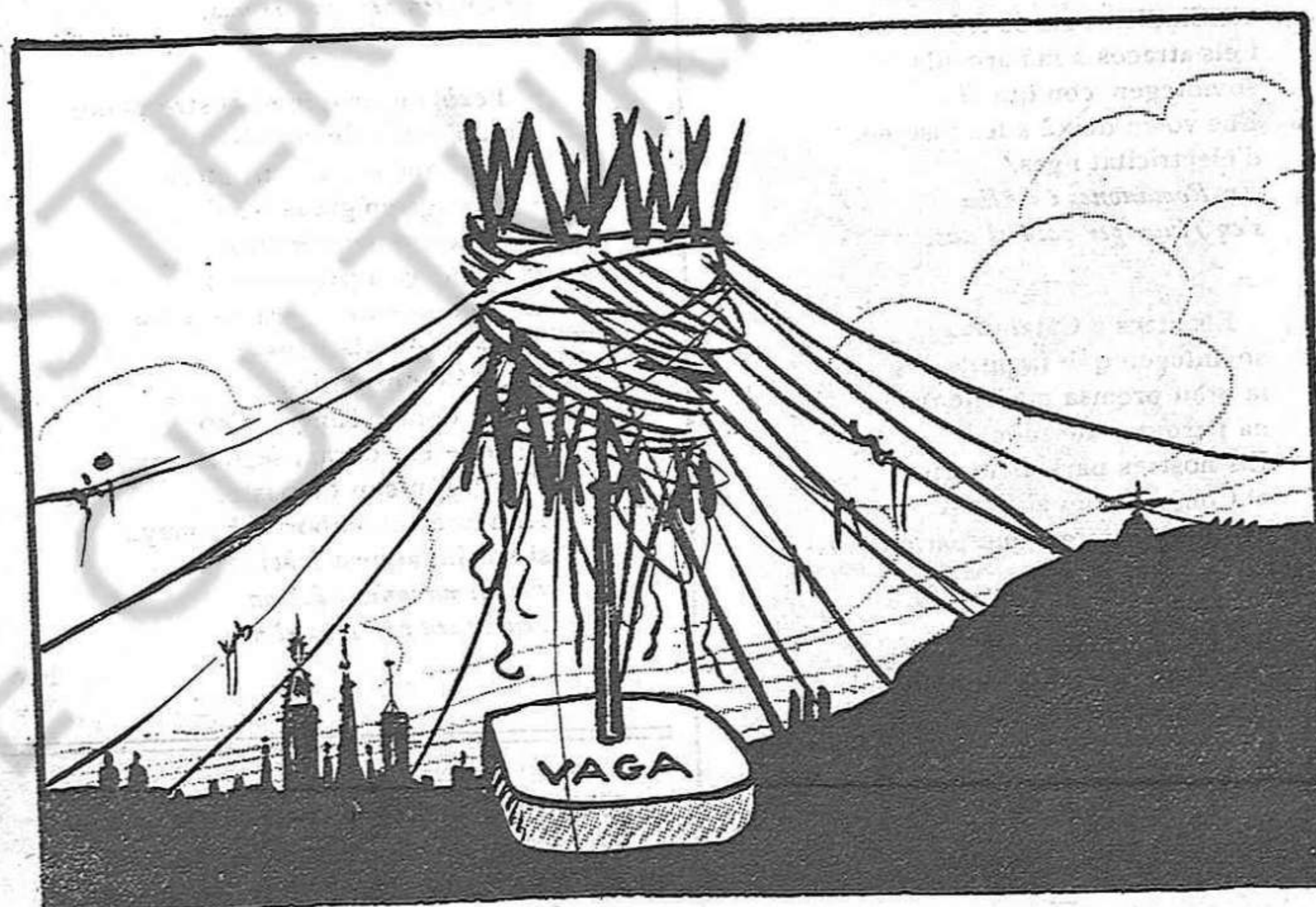
En Garcia Prieto es troba en un aprieto serió

Només en manca un.. Què ens sortirà: meló o carbassa?

I el duro més ben guardat que mai, perque té por de perdre's

I la situació... buena, gràcies!

niquís, gàbies, tota altra mena d'inutilitats que han sigut abans, utilitats, s'haurien de cremar altres coses que empudeguen més la ciutat, i fan més nosa.

Què els sembla un foc de regidors? I un altre de comerciants dels que roben en el pes i en la qualitat? I un altre de *corridos*?

Pensin-s'hi. Pensin-s'hi que encara hi són a temps. Encara manca una crema—i no, llastimosament, la dels convents;—la crema de Sant Jaume. A veure si ho arreglem!

A. FERRANT

Parla l'avi

Acceptant els mals de la vida he obtingut riqueses, car amb modesta indulgència he guanyat la joia de sapiguer admirar.

Com que també he estimat puc ventar-me de que encara servo un record pur i sagrat. Amb ell puc fruit amb un platonisme tan revifador que fins me sembla que desapareixin les arrugues que solquen el meu rostre, i sento la platxerosa lleugeresa d'abans, la frescor llunyana dels meus amors, com si s'endincés entre la felpa dels pensaments, dels pensaments tupits d'ençà que no hi ha amor que els filgarci. I sento quan m'amanyaguen les caduques impetuositats, quelcom d'aquella borratxera que em desfigurava l'univers perquè anava per damunt de totes les rutinàries mundialitats.

Tot era follia, tot era gaubança segellada per l'amor que és una llei més

consoladora que el dolor dels dolors, car fins dintre de les ànimes fidels es transforma, sense esfumar-se, en una melangia de memòria propícia a les tenues veus familiars que punxen i no parlen. A mesura que vaig fent-me vell, les escolto menys perquè no'm punxen tant.

Viure el passat és viure el pervenir i no puc dir si dintre d'aquests sentiments l'encís espanta la pena o la pena allunya tota tendència a l'encís. Però jo quan penso callo i tanco els ulls per abandonar-me a ço que m'empenyi primer per a pujar els marjans dels meus anys que vol dir devallar el poc que'm resta encara que tot el que'm queda d'esperança no bategui més que en els meus amors morts.

El dol que els embolcalla de tenebres pot esborrar el reconeixement ni ombrejar el record.

Ja n'hi ha prou en voler viure i tenir de convenir en que la mort no existeix, perquè la creència i el somni, de bracet amb la memòria i l'esperança només saltirona en els meus amors morts.

He temptat la veritat, perseguint-la en els meus dubtes i per entre les meves desil·lusions sapiguent que no podria abastar-la per una inquietud natural que m'era necessari ocupar. L'he cercada en mi mateix i he quedat desconegut dintre el món i la realitat. Sempre que la veritat m'ha acompanyat pels camins de la vida, mai, absolutament mai, he pogut arribar a la creu de terme sense sentir la seva pesantor en el meu dors.

F. C.

REPICS

El genial estafador, set vegades casat, reclamat per la justícia de tots els països, gran poliglota, gran transformista, l'espant de les banques, el que s'ha escapat i ha ajudat a escapar-se tantes vegades com li ha donat la gana, que robava a la societat per a donar-li guanys i per a socórrer als necessitats, s'ha escapat del Manicomí.

El tristament genial tornarà a fer-ne de les seves. Nosaltres no temem les seves excentricitats, no; més aviat temem els bandolers de la política que, per pega, ni tenen la sort de posseir les monomàniques facultats del català bruixot.

Els districtes de Cervera i Solsona han sigut castigats pel Suprem a no tindre diputat en aquesta legislatura, per les trampes fetes a les eleccions. Volen dir que això és un càstic? A mi més aviat em sembla una gran mercè. Mireu que hi ha cada neula parlamentària! Ademés, dels diputats ja en tregueren l'única cosa possible: els rals amb els quals pagaren els vots.

A la «Lliga Regionalista» es té molta confiança amb En Martínez Domingo, del qual s'espera un gran discurs al Congrés, en defensa de l'esmena presentada al missatge a la corona pels regionalistes.

Quan aquest repic vegi la llum, l'ex batlle de Barcelona ja haurà debutat al Parlament espanyol. Si decàs ho ha fet amb èxit. Si donaran molt sabó. Si l'home és flux i s'espanta penso que rebrà crostó.

Al districte de Granollers no es poden consolar de haver-se quedat sense representant al Congrés, i demanen al Govern que convoqui eleccions tot seguit, per tal de poguer tenir diputat.

Que s'esperin una mica i podran votar amb tot Espanya en unes noves eleccions generals. No veuen que la *noria* de l'Alhucemes se'n va de corcoll?

Ja no solament el Lecandró usa el calificatiu «correligionarios» per a dirigir-se als seus vassalls. Es tan recalitrant, tan encisador de toujants, que fins el capellànet de Sant Martí (Alemanya) l'ha emprat per a embabiocar incautes.

Després de dir: «En tal miseria nos dirigimos forzosamente y con confianza a vosotros correligio-

narios, etc.» envien una argolla, que vol ésser anell, a títol de propaganda.

Nosaltres sempre ho hem dit que els *boches* eren els emperadors de la propaganda. Ço que no és de llei és l'anell ni els capellans fent de tarugistes, demanant cinc pessetes avançades.

Segueix la tragèdia i la poca vergonya; continua la salvatgeria i la indignitat; va passant el temps i la tranquil·litat va passant de moda.

Entretant la «Hoja Oficial» del dilluns sembla que vulgui estalviar feina al caixista, car no para de dir: «Sin novedad en las provincias.»

Ja tenim nou quete de policia. Es un tinent coronel de la guàrdia civil. Tenen de tastar gent de tots els estaments civils o militars per a veure si després de tant triar i remenar arriben a trobar l'home que convé per a Barcelona o per als governants.

Ara ja només manca ens envien un carrabiner o un almirant naval.

En Barber, l'home que varen designar per a governador i que ha preferit ésser home a seques, si les declaracions no ens enganyen, diu que no vol tornar. Ho creiem perquè els aragonesos són molt tossuts.

No ens estranya que aquell *cabo de poc-atent* digués l'altre dia a l'entrar a cà'l barber: —Aquí si que s'hi pot venir amb tota confiança.

La vegetació, seguint les lleis de la natura, així que entra el bon temps alegra la terra amb una verdor gemada.

La perversió, seguint les lleis del vici, així que entra el bon temps embruta la terra amb una literatura infectada.

Es persegueix la venda de llibres pornogràfics que no estan al alcanç de tothom, i en canvi, es permeten publicacions infames, indecentes i denigrants que estan al alcanç del primer adolescent.

El *bigotudo Liano* ens vol fer creure que reb moltes felicitacions.

Aquí va la nostra: El suc de la bassa i de l'aiguera se'n va dreutar a la claveguera; rublerta de perfums o de pudó hi hem tirat un' acta de perdó. De vos el poble bo ja res espera encara que amb bigotí sembleu fera.